

**VOETBAL
STELT NIETS
VOOR**

GEERT VERMEIR

**VOETBAL
STELT NIETS
VOOR**

DE WONDERBAARLIJKE
WAARHEDEN VAN
JAN BOSKAMP

Angele

Kan je het doel niet bereiken, verander dan je aanpak.

CONFUCIUS

KENNISMAKING

6

1948 – 1984

9

1984 – 2009

169

2009 – 2018

213

KENNISMAKING

‘Jan, wat denk je van een boek over jou?’

Hij vindt het oké en knipoogt.

‘Als je me maar niet voor de voeten loopt!’

Onze kennismaking dateert van toen ik voetbalde en mijn ploeg het tegen die van Jan Boskamp opnam. De ijsberende en brullende trainer was een opmerkelijke verschijning. Een paar clubs later liepen we elkaar opnieuw tegen het lijf. ‘Donderstraal op met die dingen!’ riep hij van ver, aan de zijde van de fiere voorzitter het veld van zijn kersverse stek opstappend. Het productiehuis waarvoor ik ondertussen werkte, vroeg me hem daar te interviewen. De camera- en de geluidsman, in de weer met het materiaal, schrokken zich een hoedje van de uitbarsting. Tot Jan begon te lachen. Hiermee zette hij de toon en het werd gezellig, niet het minst vanwege zijn wonderbaarlijke waarheden.

Sinds enkele jaren is hij analist en zitten we samen in de studio. Een uur voor het begin van de uitzending is hij op post om zijn ei te leggen. Daar is veel broeden aan voorafgegaan. De redactie wacht een hoop gepuzzel zoals items bepalen en het scenario samenstellen. Voor de keuze van de fragmenten is het alle hens aan dek, mét de spelerslijsten binnen handbereik. Mijn kop eraf als hij niet minstens een paar keer ‘Hoe heet die gozer ook alweer?’ vraagt.

Dat hij onze arbeid naar waarde schat, steekt hij niet onder stoelen of banken. ‘Klasse maat!’ besluit hij elke opname. Uiteraard is hij een welkome gast.

Natuurlijk werd dit levensverhaal een relaas over het voetbaldier pur sang, de joviale lolbroek met de ongezouten mening. Maar tevens over de man die alles wil weten van de Tweede Wereldoorlog, want hij is geboren in 1948 én in Rotterdam. Daarmee is hij nog drukker dan met zijn beroep. En over de man die zich met hart en ziel bekommert om minder fortuinlijke kinderen. Zelf kwam hij evenmin met een gouden lepeltje ter wereld en hij is niet vergeten wat het betekent te knokken. Omdat hij zoveel heeft gekregen, wil hij wat teruggeven.

Aan alle mensen uit zijn entourage die tijd maakten voor een babbel: hartelijk dank!

En aan het feestvarken: een opperbeste overstap op tram zeven!

GEERT VERMEIR

1948 – 1984

Niets is sterker dan dat ene woord

Niets is sterker dan dat ene woord

Feyenoord

Sterk in Rotterdam

Sterk in Nederland

*Ze schijnen daar als bakens in de verte
De duizend lampen van het Feyenoordstadion
Vier reuzen als een goliath
Als hoeders van de stad
Symbolen voor 't hele Legioen*

*Ze roepen jou en mij daar in de verte
De echo die je waar ter wereld horen kan
Die klank wordt overal gehoord
De klank van Feyenoord
De stem van de ware kampioen*

*Ja onze Kuip, ik zag hem duizend keren
Dat silhouet wordt nooit meer uit mijn hart gewist
En geloof me, waar je ook mag gaan
Je blijft houden van die naam
Zo 'n sterke band heeft niemand ooit gehad.*

‘Godver Geert,’ gooit Jan vloekend de deur open, ‘je zou hier een uur geleden wezen!’ Op een vroege oktoberochtend hebben we afgesproken om naar het duel van Feyenoord tegen Ajax te gaan. Precies op tijd belde ik aan en hij schoot als een speer uit de zetel. Er hangen geen gordijnen voor de ramen, net als bij mijn uit Rotterdam afkomstige schoonvader. Dat ik te laat zou zijn, is de klassieke mop om me te doen happen.

In de gang staat iets gloednieuws. Op een lezenaar prijkt het boek XXL Feyenoord De Grootste.

‘Een geschenk van collega’s,’ zegt hij fier, ‘exemplaar 45 van de 1908 in totaal, naar het stichtingsjaar toen we Wilhelmina heetten.’ De mastodont, die een fascinerende tocht door de rijke clubgeschiedenis belooft, ligt open op het portret van Wim Janssen en toont Stille Willem in zijn gloriejaren. Of Jan er ook in staat? De schouders ophalend grijnst hij. Of ik erin mag bladeren? Hij neemt een paar witte handschoenen, de interlock exemplaren waarmee museumconservatoren unieke stukken hanteren. ‘Eerst deze aan. En opschieten joh, anders redden we het niet!’ grist hij zijn rood-witte sjaal van de kapstok. Hoewel de aftrap pas over enkele uren is, wil hij zo snel mogelijk weg. Niet zozeer vanwege het hondenweer maar vooral om de maten te treffen. Met de deurklink in de hand trappelt hij van ongeduld. Dat de zenuwen hem parten spelen, is duidelijk wanneer hij geprikkeld reageert op mijn voorzichtige aftasten of ze vandaag zullen winnen: ‘Wat een waardeloze vraag zeg. Normaal wel, maar wat is normaal op Feyenoord.’

Een lange rit naar De Kuip hebben we voor de boeg. In het stadion was ik al, de ploeg zal ik een eerste keer bezig zien. Een initiatie als het ware en wie kan me het ritueel beter doen ondergaan dan Jan Boskamp? Hij duwt op het gaspedaal, schakelt de verwarming hoger en zet de radio aan. Bij Nostalgie kwelen de Bee Gees hun hit I Started A Joke.

‘Magisch is ie, onze Tempel. Weet je dat ik als peuter door pa en ma meegezeuld werd? Ze waren trouwe aanhangers en pa was er suppoost. Gepokt en gemazeld ben ik er.’

Hij herhaalt de anekdote van de kroketten die hij op voorhand at en die er bij verlies gegarandeerd uitkwamen. Sinds jaar en dag is hij aan de club verknocht. Zelfs op verplaatsing in de verste uithoek van Nederland is hij present, er rotsvast van overtuigd dat het elftal het zonder hem niet haalt. Hij brandt nog net geen kaars voor hij vertrekt.

We keuvelen over koetjes en kalfjes. De wegbewijzing toont dat we België verlaten en abrupt stopt hij met vertellen, waardoor een poos lang alleen de muziek en het asfaltgedruis zijn te horen. Luid begint hij de landcodes op te dreunen van de sliert trekkers die we inhalen. Even plots onderbreekt hij de litanie, of ik het ook heb gelezen van Feyenoord City. In menig sportmagazine verschenen berichten over het woon- en uitgaansproject rond het gloednieuwe voetbalveld, waarbij De Kuip een andere bestemming krijgt.

‘De City zou meer poen in het laatje brengen, maar volgens de laatste peilingen is er geen draagvlak en is het pure geldverspilling. Een beroerte schrok ik me toen ik voor het eerst over verhuizen hoorde. Het was een pak van m’n hart dat onze Kuip niet onder de sloophamer valt. Zo ontsnapt ie nog een keer. Beeld je in dat de moffen het staal achterover dachten te drukken! We staken er eigenhandig een stokkie voor, door hen wijs te maken dat het de moeite niet loonde.’

Hij gniffelt bij de idee dat ze de nazi’s om de tuin konden leiden.

‘Ook betonrot bedreigde ’m, daarom de verbouwing een tijd geleden. Het middelpunt van het complex zou het Nieuwe Stadion worden. Hoe het gaat heten? Coen Moulijn klinkt prima, al vind ik Fort Rotjeknor beter bekken.’

Bij een tankstation wachten we op een collega die zijn zoon brengt. Stipt op het overeengekomen uur gieren de remmen van een rode

sportbolide waaruit de jongeman opduikt. ‘Hij komt met ons mee omdat hij anders de hele dag naast pa op de bank hangt!’ verklaart Jan.

Nog twintig kilometer hebben we te gaan. De kerel en Jan nemen het reilen en zeilen van de Eredivisie onder de loep en turen in hun glazen bol naar de afloop van straks. In de buurt van het stadion vordert het slechts stapvoets tussen de vlaggenzee, in rechte banen geleid door strategisch opgestelde politie en overvalwagens. De agenten hebben de handen vol om de bus met Ajaxspelers veilig binnen te loodsen. Wanneer de parkeerwachters Jan in de mot krijgen, gebaren ze naar de vrijgehouden ruimte en kletsen kort met hem bij.

Op twee passen daarvandaan is het Aziatische restaurant waar we een bodempje leggen. Jan begroet de sloffende Maleisiër uitbundig met ‘Hé Bruce, wat heb je voor ons vandaag in de aanbieding?’ en die is zichtbaar verheugd met het bezoek van de vaste klant. Slechts één bamboespies later verdwijnen we langs de keuken, verrast vaststellend dat Jan zich niet meer aan een overdosis waagt. Onder de met bakken vallende regen banen we ons een weg door het woud van paraplu’s. De kletsnatte BN’er draaft aan de lopende band op voor selfies. Terwijl ik het hernieuwde complex bewonder, een waardig podium ook voor optredens van kleppers als U2 en The Rolling Stones, wijst hij naar het Maasgebouw: ‘Soms haal ik een happie daaro. Geen wrap of andere troep, gewoon een hemels plakkie zalm, gerookt met het gras van onze mat. Werelds.’

Eindelijk zitten we in ons vak. Rechts van ons spotten we een mitraillette waarvan we de reuk, doorspekt met een streepje wiet, opsnuiven. Jan toont de businessplaatsen: ‘Mij vind je zelden bij de bobo’s. Hiero mot je wezen om de sfeer te proeven, bij het Legioen. Toch apart hé, voel je hoe we meedeinen?’ Schommelen we nu waarlijk op de tonen van het clublied *Niets Is Sterker Dan Dat Ene Woord*? Wat moet de sensatie

bij een *Mexican wave* zijn! Nochtans lijkt de reusachtige constructie op het eerste gezicht een onbeweeglijk blok, onverzettelijk als de Feyenoorders, in weerwil van hun bewogen geschiedenis.

Na het bescheiden begin een dikke eeuw geleden veranderde de vereniging wegens te krap herhaaldelijk van adres. Tot de voorzitter een droom had over de Hangende Tuinen Van Babylon. Zó moest het worden, dat Stadion Feijenoord, voorzien van een zwevende ring opdat het publiek alles zou kunnen overschouwen. Mariniers uit de kazerne om de hoek en doppers uit de buurt kwamen op een late oktoberdag de tribunes testen. In de kou sprongen ze zo hard ze konden voor een tas koffie en een borrel. Een half jaar later wilde het voorzichtige bestuur vriendschappelijk openen en onder de maartse buien doorstond het bastion de proef andermaal. De voorzitter besloot dat het veilig genoeg was voor de interland tegen de zuiderburen.

Tachtig jaar al houdt De Kuip stoutmoedig stand en vandaag, binnen enkele tellen, graaft het elftal wederom de strijdbijl op tegen de grootste vijand. Vanwege de wedijver wordt dit duel De Klassieker genoemd. De stemming bereikt het kookpunt. Het is niet duidelijk of er zich Ajacieden in het uitvak bevinden. Na tal van ongeregelheden zoals kwetsende spreekkoren bestaat sinds enkele jaren het akkoord om de aartsrivalen niet op elkaars terrein te gedogen.

Jan stoot me aan, een allesomvattende armbeweging makend: ‘Weet je wat Kuipvrees is? Je eigenste ploegie dat onder de druk bezwijkt, voetballers die in hun broek schijten op het veld! Het gaat in elk geval m’n pet te boven, met zo’n hondstrouwe aanhang.’ Als advocaat van de duivel pleit ik voorzichtig dat ze bijwijlen aan het kortste eind trekken. Hij zwijgt beduusd maar herpakt zich plechtig: ‘Bij een uienpartij zijn we strontziek, dan bloeden we. Daarna beginnen we met een schone lei en zitten de tribunes bomvol. Altijd. Wint het gezelschap uit Amsterdam effe niet, dan verschijnt er nadien met moeite drie man in de ArenA.